

máhajícího věřitele, by domáhal se zrušení exekuce. Placením sprostřuje se poddlužník nejen svého závazku vůči dlužníkovi (§ 313 ex. ř.), nýbrž zapraví také pohledávku vymáhajícího věřitele jménem dlužníka a sprostřuje tak i tohoto jeho povinnosti (§ 312 ex. ř.). V souzeném případě zaplatil poddlužník vymáhajícímu věřiteli — nynějšímu žalovanému — dne 30. dubna 1925, tedy před právomocí usnesení, kterým byla přikázána pohledávka, neboť toto usnesení bylo doručeno dne 26. dubna 1925 dlužníkovi. Že jeho placení bylo účinným hledíc k předpisům exekučního řádu, bylo již shora řečeno. Ale placení to bylo účinným také vzhledem k předpisům vyrovnacího řádu, třeba se stalo, jak je zjištěno, krátce před zahájením vyrovnacího řízení na jmění dlužníkovu. Je zjištěno, že toto bylo zahájeno dne 2. května 1925, takže od tohoto dne teprve počaly právní účinky vyrovnání (§ 7), kdežto v den placení (30. dubna 1925), kdy zanikl nárok i zástavní právo, jich dosud nebylo. Ježto podle Šu 8 vyr. ř. není dlužníku podavšímu návrh na zahájení vyrovnacího řízení zakázáno placení dluhu, byl tím spíše poddlužník před zahájením tohoto řízení oprávněn platiti za dlužníka jeho dluh vymáhajícímu věřiteli. Nemělo proto vyrovnání o jmění strany žalující na pohledávku strany žalované žádného vlivu, ježto jí dne 2. května 1925 již nebylo. Žalovaný nebyl proto ani vyrovnacím věřitelem. Důsledkem toho nemá pro posouzení věci významu námitka neplatnosti placení podle § 47 vyr. ř., uplatňovaná žalobcem v dovolání. Tato předpokládá úmluvu dlužníka nebo jiných osob s některým věřitelem, jímž však žalovaná strana nebyla. Nárok žalobcův, jímž se domáhá na žalované straně vrácení peněz vyplacených jí již před zahájením vyrovnacího řízení na její pohledávku nad vyrovnací kvotu, nemá tudíž v zákoně opory.

Čís. 6644.

Důvěryhodnost jest podmínkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Pokud dlužno spatřovati důvěryhodnost v tom, že žadatel pokusil se podlouně vyvézt do ciziny nedovolený počet Kč.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, R II 420/26.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v Brně odepřel Dru Juliu F-ovi zápis do seznamu kandidátů advokacie pro jeho důvěryhodnost. D ů v o d y: Dr. Julius F. jest totožný s Juliem F-em, který koncem ledna 1926 zadržen byl na nádraží v Břeclavi pro pokus podlouného vývozu větší peněžité částky. Šetření konané výborem v uvedeném směru dotazy u příslušných úřadů vedlo k tomu, že výboru sdělen byl tento skutkový stav: Dne 20. ledna 1926 oznámil průvodčí lůžkového vozu v nočním rychlíku Praha—Viedeň orgánům pohraniční valutové kontroly v Břeclavě, že osobně mu známý cestující Julius F. snažil se ho cestou přemluvit, by od něho převzal před Břeclavou do úschovy podezřelý balíček (průvodčí soudil dle jeho formátu, že jest to balíček velkých papírových státovek) a odevzdal mu jej teprve na rakouském území. F. s místními poměry v Břeclavě dobře obeznámen, v Břeclavě z vlaku vystoupil, potlou-

kal se po dobu revise nádražím a vstoupil opět do vlaku teprve, když měl za to, že revise jest skončena, když však zpozoroval, že jest sledován, rychle opět vystoupil a spěchal k východu z nádraží, kde byl přispěchavšími celními orgány zadržen. U F-a byl na to skutečně nalezen balíček, o němž se průvodčí lůžkového vozu zmiňoval, obsahující 180 kusů pětistícových státovek (900.000 Kč). V zahájeném trestním vyhledávání pro pokus podloudného vývozu valut uvedl F., že 900.000 Kč, které byly u něho nalezeny, obdržel od ředitele statků v K. s příkazem, by je dopravil podloudně do Vídně, tam arbitroval na říšsko-německé marky a tyto poukázal na filiálku »Deutsche Bank« v R. pro účet velkostatku v T. v Pruském Slezsku. Provedením nebyl prý pověřen jako právní zástupce, nýbrž na základě svých dlouholetých osobních styků s ředitelem velkostatků. Provedenou revisí hospodářských zápisů u správy statků v K. bylo dále mimo jiné zjištěno, že Julius F. vyvezl do Vídně v jejím zájmu a z jejího příkazu koncem roku 1924 400.000 Kč a dne 27. ledna 1925 500.000 Kč, které tam arbitroval u filiálky banky na marky a výtěžek poukázal na Deutsche Bank v R. Tyto vývozy F. doznal, když byl při svém výsledku u revisního odboru ministerstva financí předloženými mu knihovními doklady správy statků v K. usvědčen. Dále jest zjištěno, že Dr. F. po vyrozumění, že mu bylo přiznáno upuštění od trestního řízení, udal s jasnou tendencí onoho průvodčího lůžkového vozu, že týž mu byl v roce 1925 nápomocen při vývozu 500.000 Kč, pro které byl F. nyní stíhán a že na základě tohoto udání Dra F-a jako bývalého společníka podloudných vývozů valut, byl zmíněný průvodčí také potrestán. Dr. Julius F. provinil se tudíž dvakrát podloudným vývozem větších částek peněz (400.000 Kč a 500.000 Kč) a po třetí pokusil se vyvézt podloudně 900.000 Kč. Tím porušil hrubě zákon, při čemž dlužno přihlížeti k tomu, že jednal z příkazu a na účet osoby třetí, tedy zřejmě úplatně. Obzvlášť zavržitelné a pro případ Dra Julia F-a charakteristické jest, že v roce 1925 svedl průvodčího lůžkového vozu, by mu při vývozu 500.000 Kč byl nápomocen, a že pak později, když mu bylo povoleno upuštění od trestního řízení, zmíněného průvodčího udal pro napomáhání a tak způsobil jeho potrestání. V důsledku těchto na Dru Juliu F-ovi lpějících činů nelze mu přiznati onu důvěryhodnost, již nutno žádati na kandidátu advokacie jako budoucím advokátovi, naopak musí mu tato důvěryhodnost býti odeprána. Okolnost, že Dr. F. koncem ledna 1926 (tudíž v době pokusu o vývoz peněz) nebyl ani doktorem, ani kandidátem advokacie, jest nezávažnou, poněvadž právě z minulosti Dra F-a zjištěné skutečnosti jsou důvodem nedostatku důvěryhodnosti. Rozhoduje o této žádosti přihlížel výbor komory též k tomu, že proti Dru Juliu F-ovi vznesena byla státním zastupitelstvím právoplatně obžaloba pro zločin podvodu a pro přečin vzt. zločin dle Šu 1 zák. ze dne 14. prosince 1923, čís. 7 sb. z. a n. z roku 1924. V r c h n í z e m s k ý s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Odvolacím vývodům nelze oprávnění přiznati, jelikož napadené rozhodnutí odpovídá stavu věci i zákonu, pročež se poukazuje v podstatě na jeho správné odůvodnění. Podotýká se, že, i když se rozhodnutí výboru advokátní komory nedovolává nějakého zákonného ustanovení k odůvodnění svého stanoviska,

odůvodňuje je ustanovení § 15 discipl. statutu pro advokáty a ustanovení §§ 9 a 10 adv. řádu, ze kterých plyne, že do listiny kandidátů advokacie mohou být zapsány jen osoby, které poskytují záruku, že důvěry, kterou tato ustanovení předpokládají, nezklamou. V §u 15 discipl. stat. pro advokáty a kandidáty advokacie jest stanovena speciální překážka zápisu do seznamu advokátů, totiž důvěrynehodnost, avšak jen ohledně těch osob, na něž se vztahuje § 14 téhož statutu, t. j. těch osob, které byly následkem disciplinárního nálezu škrtnuty ze seznamu. Dlužno však důsledně také při ostatních kandidátech, kteří poprvé žádají za zápis do listiny kandidátů, důvěryhodnost zkoušeti. Výbor advokátní komory tuto důvěryhodnost zkoušel a právem dospěl k tomu poznání, že dlužno zápis Dra Julia F-a do seznamu kandidátů advokacie pro činy vyličené v napadeném rozhodnutí odepřít.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Stačí úplně to, co uvedeno v důvodech výboru advokátní komory, převzato byvši ze zprávy ministerstva financí ze dne 13. srpna 1926, která spočívá na obsahu spisů o valutovém přestupku Dra Julia F-a, aby se uznati musilo, že jmenovanému na ten čas nemůže přiznána býti důvěryhodnost, jakou povolání kandidáta advokacie jako budoucího advokáta vyžaduje. Dle toho není třeba dalšího šetření, jehož odvolatelé postrádají, zejména též ne trestních spisů. Že sdělení spisů finančního řízení bylo odepřeno, odvolatelé vědí, sami to uvádějíce. Ale ani těch vzhledem k autoritativnímu původu zprávy shora zmíněné, na niž nižší místa staví, není třeba. Že však je důvěryhodnost podmínkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie, plyne jasně z §u 15 disc. stat., na nějž se vrchní zemský soud odvolává, neboť nelze se dovtípit, proč by byla podmínkou jen pro toho, kdo byv škrtnut chce býti znova zapsán, a nikoli pro toho, kdo má zapsán býti, z původu ještě nikdy zapsán nebyv. Jde pořád o stejné povolání a když je důvěryhodnost přísnou podmínkou v jednom případě, musí býti důsledně i v každém jiném. Ovšem § 15 ve spojení s §em 14 dává na ruku, že správným chováním po delší čas může osoba zase důvěryhodnosti protizákonným činem ztracené nabýti, ale u žadatele neuplynula ještě taková doba, aby mu mohlo býti přiznáno už nyní takové znovunabytí.

Čís. 6645.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Neschopnost zaměstnance není důvodem, by mu byla odepírána odměna za práci přes čas.

Úmluva při přijetí do práce nebo za trvání pracovního poměru, kterou se zaměstnanec vzdal nároku na odměnu za práci přes čas, jest nicotnou.